

Prelaadi kiri (märts 2010)

Selles kirjas, mis on pühendatud Paastuajale, soovitab Piiskop Echevarria "iga päev mõnes konkreetses meie elu puudutavas küsimuses Jumala poole pöörduda".

10.03.2010

Minu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Sel aastal puudutab Isa oma Paastuaja sõnumis eriliselt õigluse teemat. Selle vooruse klassikaline

definitsioon oleks – *anda igaühele seda, mis talle kuulub* -, Benediktus XVI selgitab, et ”need inimesed, kes kõige rohkem abi vajavad, ei ole seadusega kaitstud. Täiusliku elu jaoks, on vaja midagi sügavamat, midagi sellist, mida ainult kinkida saab: võime oletada, et inimene, kes ainult Jumala armust elab ja kelle Jumal on loonud enese sarnaseks, võib ka temaga suhelda”[1].

Anda igaühele see, mis talle kuulub, inimlikkuse piirides, on vältimatu eeldus õiglase, tõeliselt humaanse ühiskonna arenguks; ja selles suunas peaks igaüks pingutama, et täita võimalikult hästi oma kohustusi teiste suhtes, kas individuaalselt või ühiskonnas, millesse ta kuulub: perekonnas, asutuses, tsiviilühiskonnas. Kuid me ei või ainult sellega leppida. Püha Josemaria soovitab: ”praktiseeri õiglust, tee seda helduse armuga”[2].

Oma ligimestele suunatud kohustuste aus ja õiglane täitmine loob kodanike kooseksisteerimise õiged alused, kuigi sellest üksi veel ei piisa. Kristuse südameasjaks oli küll haigete parandamine, näljaste toitmine, jne., aga eelkõige hoolitses ta selle eest, et vaimset häda – jumaliku mittetundmist, patu haigust – leevendada. Sest, nagu kirjutab püha Augustinus: ”kui õiglus on voorus, mis igaühele annab selle, mis temale kuulub (...), siis ei ole see, mis inimest Jumalast lahutab, enam inimlik privileeg”[3]. Seepärast ütles meie Isa ikka ja jälle: ”Olgem veendunud, et ainuüksi inimliku õiglusega ei ole võimalik inimkonna suuri küsimusi lahendada. Ärgem imestagem, kui inimesed, kes ainult kuiva õiglust taga ajavad, ennast haavatutena tunnevad, sest inimene, kes on Jumala laps, igatseb palju enamat. Armastus peab kõik sisemiselt elustama ja kõike väliselt saatma, siis leevendab see kõik,

muudab kõik jumalikuks: Jumal on armastus (1 Jh 4, 16).

Jumalaarmastus peaks olema alati meie liikumapanevaks jõuks, sest siis on kergem ligimesi armastada ning iga maine armastus saab puhtamaks ja mõttekamaks.”[4].

Need mõtted aitavad meil ka juba Paastuaja alguses pöördumiskutset vastu võtta ja seda järgida, nagu näitab meile nende, ettevalmistavate nädalate liturgia. Selleks, et olla efektiivne õiglase korra juurutamisel, peaks igaüks kõigepealt eneses korra looma.

Kui Kristus variseridele ”puhta” ja ”ebapuhta” söömise kohta etteheiteid tegi, vihjas ta sellele, et *mitte see ei ole ebapuhas, mis väljastpoolt inimese sisse läheb, vaid see, mis inimesest välja tuleb* [5]. Tegelikult on inimese süda, mis on pärispatu ja isiklike pattudega haavatud, suurte pahede allikaks; teiselt poolt aga, peitub

inimese südames, mis on armuga tervendatud ja ülendatud, ka kõige hea läte.

Pärispatt oli peapõhjuseks, mis purustas inimese tiheda ühtsuse Jumalaga. Isiklikud patud süvendavad seda lõhet veelgi ja viivad nende täieliku lahutamiseni. Me võime seda paljudes isikliku ja ühiskonnaelu aspektides kohata. Kuigi inimene on loomu poolest teistele avatud, "tunneb ta endas erakordset raskusjõudu, mis viib selleni, et ta iseeneses kängub ja ennast teiste üle ja teiste vastu maksma paneb: see on egoism, pärispatu tagajärg. Kui Adam ja Eeva, saatana valest kiusatusse viiduna, jumaliku käsu vastu astusid ja saladusliku puu vilja võtsid, vastandasid nad armastuse loogikale umbusalduse ja konflikti loogika, vastuvõtmise ja usaldusväärse lootuse teiste suhtes, kirgliku eneselekaammamise ja ise tegemisega

(1 Ms 3, 1-6). Nii muutusid nad lõpuks rahutuks ja ebakindlaks. Kuidas saab inimene ennast sellest egoistlikust tungist vabastada ja ennast armastusele avada?”[6].

See küsimus väljendab iga inimese sügavaimat igatsust, sest ta on ju armastusest ja armastuse jaoks loodud. Seepärast püüdlevad kõik mehed ja naised – ükskõik, kui varjatuna see ka ei tunduks – selle poole, et oma süda tõelise ja puhta armastusega täita, mis seisneb selles, et me ennast Jumalale ja Tema tahtel teistele kingime, nii, et ei jääks vähematki ruumi korrastamatule enesearmastusele. Kuid see kõik on võimaik ainult jumaliku armu abiga, mis meie hinge tervendab, tugevdab ja ülendab: selle armuga, mis saab meile rikkalikult osaks Pihi-ja Armulauasakramendi kaudu.

Niisiis, äratagem sellel Paastuajal soovi, ennast vaimselt uuendada:

valmistugem paremini regulaarseks
pihiks ja valmistagem ennast iga
päevaga paremini ette Issanda
vastuvõtmiseks Armulaual. Tehkem
kõik, mis võimalik selleks, et ka need
inimesed, kes tavaliselt meiega koos
on, sedasama teed läheksid. Kas
oleme juba konkretiseerinud oma
Paastuaja kavatsused, mida Kirik
nende nädalate jaoks soovitab?
Tugevamini Kristuse ja Maarjaga
läbikäimist otsida, suuremeelselt
pihtida, endale konkreetseid
abivalmiduse eesmärke seada, ka ja
eriti apostolaadis – see võiks olla tee,
kuidas oma hinge
Ülestõusmispühade viljade
vastuvõtmiseks häälestada.

Sel moel on meie pingutustel, iga
päev mingis oma elu küsimuses
Jumala poole pöörduda, suur tähtsus.
Need üksteisele järgnevad
parandamised, isegi, kui need
toimuvad väga väikestes asjades,
kuid kui me otsustavalt nende kallale

asume ja suhtume neisse, kui olulistesse võimalustesse, võivad saada äärmiselt tähendusriikasteks momentideks meie pühitsemises. Jumal igatseb põleva armastusega meis neid muutusi teha, kuid ta vajab meie isiklikku kaastööd. Mõelgem neid püha Augustinuse sõnu: ”Jumal, kes on sind ilma sinuta loonud, ei päästa sind ilma sinuta.”[7].

Püha Vaimu abiga annavad need väikesed igapäevased edusammud meile jõudu, et võiksime oma mina väravad täielikult avada, nii, et jumalik arm seda puhastaks ja seal Jumala- ja ligimesearmastuse süütaks. ”Seepärast”, kirjutas püha Josemaria, ”peame me nägema Paastuajas enamat, kui ainult üht meeldivat ajavahemikku, mis liturgilisel aastal alati regulaarselt kordub. See ajahetk on korvamatu, see on jumalik abipakkumine, mille me peame vastu võtma. Issand tuleb

meie kõrvale ja ootab meilt – siin ja praegu – et me ennast tõsiselt muudaksime.”[8].

Mõelgem, et sõnal ”õiglus” on Pühakirjas sügav tähendus, eriti, kui Jumal seda väljendab. Siis on tegemist eelkõige jumaliku pühadusega, mille Jumal tahab meile kinkida usu kaudu Jeesusesse Kristusesse ja mitte meie teenete järgi. Püha Paulus õpetab oma kirjas Roomlastele: ”Siin ei ole erinevust, sest kõik on pattu teinud ja ilma jäänud Jumala kirkusest, ning mõistetakse õigeks tema armu abil, päris muidu, lunastuse kaudu, mis on Jeesuses Kristuses, kelle Jumal on seadnud tema veres lepitushohvriks usu kaudu, et näidata üles oma õigust.”[9].

Ainult tihedas ühtsus Jeesusega usu ja Sakramentide kaudu, võime me sellest pühadusest osa saada, sest ta on meie pattude eest oma Ristisurma

ja Ülestõusmisega meie
õigeksmõistmise välja teeninud.
”Tõesti, siin avaldub jumalik õiglus,
mis on täiesti erinev sellest, mis on
inimeste oma.

Jumal maksis meie eest oma poja
hinnaga, tõesti tohutult kõrge
hinnaga. Risti õiglust silmas pidades
võib inimene tõrkuma hakata, sest ta
näeb, et temast endast ei piisa, vaid
peab olema veel keegi teine, et ta
võiks tõeliselt tema ise olla. Kristuse
poole pöörduda, Evangeeliumisse
uskuda tähendab lõppkokkuvõttes:
ennast eneserahuldamise illusioonist
vabastada ja omaenda viletsust
tunnistada – see tähendab,
tunnistada teiste ja Jumala vajadusi,
tema halastust ja tema sõprust.”[10].

Kui hästi võib selles kokkuvõttes
mõista, miks meie Isa – esimese
näitena – alati sellest rääkis, et
peaksime oma elus iga päev
”kadunud poja rolli” mängima. See

õpetus peab meil kogu aeg, eriti aga tulevate nädalate jooksul silme ees olema. "Inimese elu on teatud mõttes pidev isakoju tagasipöördumine. Kojutulek patukahetsuse kaudu, selle südamepöördumise kaudu, milles peitub soov, ennast parandada, kindel otsus, oma elu parandada ja mis väljendub ohverdustes ja andumustes. Me pöördume oma isakoju Andestamise Sakramendi kaudu, milles me oma patte tunnistades Kristuse enda ligi tõmbame ja tema vendadeks, Jumala perekonna liikmeteks saame.

Jumal ootab meid, nagu isa selles võrdluses, avasüli, kuigi me ei ole seda ära teeninud. Meie süül ei ole tähtsust. Nagu kadunud poja loos, loeb ainult see, et me oma südame avame, isamaja järgi igatsust tunneme ja rõõmustame Jumala andide üle, mille kaudu meid hüütakse Jumala lasteks ja mida me

tõesti oleme, kuigi sageli ei vasta me sellele armule.”[11].

Meil on kerge seda teed väsimatult käia, kui olema Maarja, meie Ema ja Joosepi, tema puhtaima peigmehe lähedal. Pöördugem sellel maarjalikul aastal, mida me Opus Deis alustasime, täieliku usaldusega tema poole, et selle püha Patriarhi pühal uuendada oma andumust Opus Deile. Järgnevad püha Josemaria sõnad, mida me täies sügavuses põhjani uurima peaksime, mõjusid mulle taas liigutavalt. Kui ta rääkis oma tütardega Opus Dei töö alustamisest naiste seas, ütles ta: ”Ma arvasin, et Opus Dei on ainult meeste jaoks mõeldud. Mitte, et mul oleks midagi naiste vastu olnud (...), aga enne 14. veebruari 1930 ei teadnud ma midagi teie eksisteerimisest Opus Deis; aga igal juhul oli minu südames alati elav soov, kõiges Jumala tahtmist täita.”[12]. Minu tütreid ja pojad, kas

see on meie südameasi, et olla igal ajal valmis seda soovi – täita Jumala tahet – ärkvel hoidma? Kas meile on selge, ainult see annab mõtte meie käitumisele kristliku meeste või naistena?

Möödunud kuul olin ma Diötseesi Peapiiskopi kutsel, seoses Preestrite-aastaga, lühikest aega Valencias ja Palma Mallorcal, Baleaaridel, kus Prelatuuri töö hoogsalt areneb.

Mõlemal pool võisin ma näha, kui palju inimesed Jumalat vajavad. Ja ma nägin, kui tänulikult nad Opus Dei vaimsuse vastu võtsid, sest see aitab neil igapäevastes tegemistes Pühimat Kolmainsust otsida ja teda kohata. Ja nagu alati reise ajal, toetusin ma teie kõigi palvetele. Saatke mind ka edaspidi!

23. märtsil on järjekordselt meie armastatud Don Alvaro surmaaastapäev. Mõeldes sellele, kuidas ta alati meid innustas Maarja juures

pelgupaika otsima, teen ma teile
ettepaneku, tema isiklikku eestkostet
paluda, et selle maarjaliku aasta
armud sügavale meie hinge
tungiksid.

Kuu lõpul, 28., on järjekordselt meie
Isa preestrikspühitsemise aastapäev.
Palugem teda Paavsti ja tema
kaastööliste eest, kõigi piiskoppide,
preestrite eest kogu maailmas,
preestrite ja ordukutsumuste, kogu
jumalarahva pühaduse eest, mille
Kristus oma vere hinnaga lunastas
[13].

Kogu armastusega ma õnnistan teid!

Teie Isa

+Javier

Roma, 1 de marzo de 2010.

[1] Benediktus XVI, Paastuaja läkitus
2010, 30.10.2009

[2] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr.77

[3] Püha Augustinus, *Jumalalinn* XIX,
21

[4] Püha Josemaria, *Jumala sõbrad*,
Nr.172

[5] Mk 7, 15

[6] Benediktus XVI, Paastuaja läkitus
2010, 30.10.2009

[7] Püha Augustinus, *Jutlus* 169, 13
(PL 38, 923)

[8] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr.59

[9] *Rm.* 3, 22-25

[10] Benediktus XVI., Paastuaja
läkitus 2010, 30.10.2009

[11] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr. 64

[12] Püha Josemaria, Ühe
perekondliku kohtumise märkmed,
11.7.1974

[13] 1 Kr 6, 20;7,23

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-marts-2010/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-marts-2010/)
(15.03.2026)